

Semmit. Csillag mint a többi, tűz. Egy-egy helyen meggyúlad az éther és ég. Ég néha egy pár napig, néha ezer évig. — Rövid mondatokban beszélt, nem jól értették egymás nyelvét.

— Nem félek tőle — mondta a leány fejét rázva és megsimogatta a katona meztelen karját. A romai magához vonta feketehajtól súlyos fejét. Különös nárdus és mirrha illata volt ennek a hajnak, izgatóbb mint a romai meretrixek szőkére festett hajának. Talán ezért vonzotta úgy ez a szép zsidó leány, aki mióta az övé, nem hajlott senki másnak sem a szavára, sem a pénzére. Ha már ilyen távol kellett vetődnie Romától, legalább ez az egy megmaradt: Vénusz legszebb részegítő játékszere . . . És az esték ezen a szellős terraszon és az éjtszakák a fülledt szoba örömei között. Lehajolt a feléje forduló sápadt archoz.

— Lehet, hogy a többi csak tűz — mondták a kifestett ajkak halkán, — de ez más.

— Nem hiszed? — kérdezte a romai és elnézően mosolygott. — Igaz, hogy szebben fénylik, mint maga Hesperus.

— Ez a szerelem csillaga, — mondta a leány és szeme egyszerre felragyogott mint az opálba oltott jade. Mióta az igazi szerelmet megismerte, azóta vált ilyen csillogóvá a szeme fénye.

— Jó, — mondta a férfi és gyöngéden megsimította a leány karját és mellét. — Jó, de akkor mondd úgy, hogy a mi szerelmünk csillaga.

\* \* \*

Ezalatt Bethlehem egy nyitott istállójában a teherhordó állatok között a Gyermeke nyugodtan aludt az anyja ölében. *Ritók Emma.*

## SZOBÁNKBAN ALSZIK A KÁLYHA...

*Furcsa, ahogy lassankint elhagyjuk egymást,  
már néha az esti csók is elmarad  
és ha magányosan hajlom párnára a fejem,  
már nem ázik át az asszonyi könnytől, mint régen,  
mikor úgy féltettelek gyáván és szívdobogva.  
Furcsa, ahogy lassanként elhagyjuk egymást,  
a munkád, a munkám . . ., csak az asztalnál  
a gyermekünk tiszta arcán találkozik szemünk,  
mint két magányos láng, mítsem tudva már a tűzről,  
amelyből együtt született.*

*Alig néhány év, ami elmúlt és előttem hosszú évek sora száll:  
ez most már mindég így lesz? . . . Szobánkban alszik a kályha,  
te lassú mozdulattal igazítod meg álmos paraszát,  
sápadt arcomra ráfénylik a pír . . ., most, most mondom  
magamban halkán . . ., de szemed elsiklik, jöttem  
és közönyösen, unottan megfordítod ujságod zörgő lapjait.*

*Kovácsné Nagy Méda.*